

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: F. A. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, trvalým pobytem „X“, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2015, č.j. KRPU-196596-52/ČJ-2015-040022,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2015, č.j. KRPU-196596-52/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 80 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, ze dne 11.9.2015, č.j. KRPU-166596-25/ČJ-2015-040022.

Žalobce v podané žalobě namítl, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nezabýval důvody, pro které žalobce uprchl z Iráku, přestože žalovanému takovou

povinnost zákon ukládá. Rozhodnutí o zajištění tak nebylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu a při jeho vydání došlo k porušení § 2 a § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce trval na tom, že pokud by byl vrácen do Iráku, tak by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 179 odst. 2 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce shledává skutečné nebezpečí vážné újmy ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu a také ve skutečnosti, že jeho vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce trval na tom, že opustil svou zemi s úmyslem žádat na území Evropské unie o azyl. Žalobcův úmysl požádat o mezinárodní ochranu v jiném státě Evropské unie než je Česká republika nelze zlehčovat s tím, že si účelově vybírá ekonomicky vyspělejší zemi. Žalobce trvá na tom, že kdyby byl poučen, že si technicky nelze vybírat zemi, ve které chce požádat o mezinárodní ochranu v rámci Evropské unie, jistě by požádal o azyl v první zemi, kde by to bylo možné. Žalobce poukázal na to, že princip non-refoulement je zakotven i čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z 10.12.1984.

Žalobce poukázal na skutečnost, že mu Irák není schopen poskytnout ochranu. V Iráku je velké množství vnitřně přesídlených osob, zároveň je velmi nebezpečné se přesouvat z jedné oblasti do jiné. Poukázal na bombové útoky, při nichž dle OSN bylo jen za srpen 2015 v Bagdádu zabito 318 civilistů a 751 zraněno. Existenci překážky vycestování spočívající ve vážném ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního konfliktu tak má žalobce za prokázanou. Žalovaný měl před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění alespoň předběžně posoudit možné překážky správního vyhoštění žalobce a učinit si úsudek o tom, zda je jeho správní vyhoštění, vycestování nebo předání alespoň potencionálně možné a realizovatelné. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, a to Rashed proti České republice, č. 298/07, Mikolenko proti Estonsku, č. 10664/05, Singh proti České republice, č. 60638/00, a dále na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 12/2009-61 a č.j. 7 As 79/2010-150.

Žalobce uvedl, že dle Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 se podmínky lidských práv v Iráku zhoršili v roce 2014. Sebevražedné útoky, automobilové bomby a atentáty se staly častější a smrtící. Bylo zabito více než 12 000 lidí a zraněných bylo více než 22 000 lidí. Z všeobecného pravidelného přezkumu Iráku v rámci Rady OSN pro lidská práva je uvedeno, že úřady vyšetřovaly 516 případů mučení v letech 2008 až 2014. Dle žalobce je tedy jasné, že situace a stav v krajině jsou životu nebezpečné a vycestování pro žalobce představuje přímo hrozící újmu.

Dále poukázal žalobce na skutečnost, že od 1.1.2015 do září 2015 nebylo realizováno ani jedno vyhoštění do Iráku, přestože bylo vydáno 23 rozhodnutí o správním vyhoštění do Iráku. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že zajištění za účelem správního vyhoštění do Iráku není soustavně naplňováno.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trvá na tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci vydáno dne 12.9.2015. Součástí výrokové části daného rozhodnutí o správním vyhoštění je i ustanovení získané formou závazného stanoviska vztahující se k otázce překážek vycestování z důvodů uvedených v § 179 zákona o pobytu cizinců. V předmětném závazném stanovisku je výslovně

konstatováno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující mu vycestování dle § 179 zákon o pobytu cizinců. Dle žalovaného z této skutečnosti vyplývá, že z pohledu možných překážek vycestování je naplnění účelu zajištění možné.

Dále žalovaný trval na tom, že se zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce. Vycházel zejména z běžné praxe a dále ze skutečností sdělených samotným žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka řízení. V uvedeném protokolu uvedl, že vycestoval z Iráku z důvodu špatné ekonomické situace, nemůže se tam žít, protože nemá práci. Uvedl, že mu v Iráku nic nehrozí, může se tam vrátit, může tam být i vyhoštěn, jediným zásahem do jeho života by bylo to, že v Iráku není práce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný na straně 5 shrnul, že dle jeho názoru, běžné praxe i vyjádření žalobce je správní vyhoštění žalobce do Iráku možné a okolnosti, které žalobce uvedl, jej nevylučují. Žalobce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí neuvedl kromě výše zmíněných ekonomických důvodů jiné důvody, které jej vedly k opuštění domovského státu. Žalobce neuvedl nikdy, že by byl nějakým způsobem pronásledován či by byl ohrožen jeho život či osobní svoboda z důvodu jeho příslušnosti k jisté společenské vrstvě, pro jeho politické přesvědčení, jeho náboženského vyznání, jeho rasu či národnost. Žalovaný podotýká, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nehodlá v ČR požádat o azyl a doposud tak neučinil, ačkoli byl o této možnosti poučen, a neuvedl ani žádné důvody, které by naznačovaly, že by se v zemi svého původu obával o život či osobní svobodu ze strany státu či jiných nevládních organizací či skupin, nelze jej považovat dle žalovaného za uprchlíka ve smyslu čl. 1 Úmluvy.

Dále žalovaný zdůraznil, že v otázce možnosti vycestování cizince do země původu je žalovaný vázán názorem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR obsaženým v závazném stanovisku ze dne 11.9.2015, ev. č. ZS27546. V tomto stanovisku je konstatováno, že vycestování žalobce je možné. Žalovaný trvá na tom, že žalobcem tvrzený rozpor se zásadou non-refoulement je ničím nepodloženým tvrzením. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce nezmínil svoji obavu o život z důvodů politických, náboženských, rasových či z důvodu příslušnosti k nějaké skupině obyvatel. Žalobce současně uváděl, že Irák je jeho vlast, ke které má velmi silný vztah. Rovněž neuvedl jedinou skutečnost, ze které by se dalo usuzovat, že by konkrétně jemu hrozilo v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Žalovaný rovněž uvedl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, že realizace vyhoštění žalobce v době prodlouženého zajištění je reálná. Žalobce bude konfrontován s konzulem zastupitelského úřadu Iráku z důvodu pohovoru k ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu.

Žalovaný zdůraznil, že v daném případě nemůže jít o případ podobný s kauzou Singh proti ČR, neboť v dané věci nedošlo ze strany zastupitelského úřadu k odmítnutí vydání mezinárodního cestovního dokladu žalobci. Ani délka zajištění včetně jeho prodloužení nedosahuje délky jako v případě pana Singh.

Dále žalovaný uvedl, že v měsíci říjnu došlo k 8 realizacím vyhoštění do Iráku a jsou naplánovány další 4 realizace v době do jednoho měsíce. Na ostatních se intenzivně pracuje. K argumentaci statistikami žalobce uvedl, že v období leden až březen nebylo vydáno žádné rozhodnutí o správním vyhoštění do Iráku. V dubnu byla uložena dvě a v květnu jedno vyhoštění. V červnu byla vydána 3 správní vyhoštění. V červenci pak bylo vydáno 8 vyhoštění, v srpnu jedno a září opět 8. K realizaci vyhoštění skutečně došlo až v říjnu.

Ovšem žalovaný zdůrazňuje, že ne každé správní vyhoštění musí být nuceně realizováno, protože někdy cizinec využije institutu dobrovolného návratu. Neznamená to tedy, že počet vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění musí být roven počtu zahájených realizací správního vyhoštění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 11.9.2015 byl žalobce zajištěn na dobu 60 dnů za účelem správního vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani do schengenského prostoru. Žalobce uvedl, že do Turecka přicestoval letecky s cestovním pasem a na turistické vízum Turecka. Po příletu do Turecka poslal svůj cestovní pas do Iráku. Dále popsal žalobce svoji cestu přes Řecko, Makedonii, Srbsko, Maďarsko a Rakousko. Plánoval docestovat do Finska a tam požádat o azyl. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Česká republika nebyla jeho cílovou zemí, pouze přes ni tranzitoval. Cílovou zemí bylo Finsko. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území schengenského prostoru ani České republiky. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši cca 10 euro. Žalobce uvedl, že k Iráku má velmi silný vztah, je to jeho vlast, ale je tam špatná ekonomická situace, není tam práce, nemůže se tam žít, proto cestoval do Finska. Ve Finsku by chtěl získat jakoukoliv práci. V Iráku pracoval na stavbách. Žil ve společném bytě s rodiči. Výslovně uvedl, že se do Iráku vrátit může a nic mu tam nehrozí. Rovněž uvedl, že do Iráku může být vyhoštěn, nic mu tam nehrozí, ale byl by to zásah do jeho života, protože tam není práce. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 11.9.2015, ev.č. ZS27546, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné.

Rozhodnutím ze dne 12.9.2015, č.j. KRPU-196596-36/ČJ-2015-040022, které nabylo právní moci dne 18.9.2015, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovenou na 1 rok.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalovaný průběžně ověřoval, zda trvají důvody pro zajištění žalobce. O ověřování trvání důvodů vyhotovoval úřední záznamy. Jedná

se o úřední záznamy ze dne 23.9.2015, kde je uvedeno, že bylo zjištěno, že je nutno vyplnit nový dotazník ke zjištění totožnosti žalobce v rodném jazyce za účelem vydání náhradního cestovního dokladu k jeho vycestování, ze dne 8.10.2015 a ze dne 27.10.2015, ve kterých je uvedeno, že v rámci úkonů činěných za účelem vydání náhradního cestovního dokladu je žalobce v pořadí z důvodu vykonání konzulární návštěvy na Zastupitelském úřadu Irácké republiky v Praze.

Dne 2.11.2015 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 80 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 11.9.2015, č.j. KRPÚ-196596-36/ČJ-2015-040022.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, dobu trvání zajištění prodloužit, a to opakovaně.

Soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, www.nssoud.cz). Tyto skutečnosti plně platí i pro rozhodování o prodloužení zajištění cizince.

V daném případě žalovaný vycházel z vyjádření samotného žalobce a posuzoval jeho konkrétní situaci, jak je z rozhodnutí zřejmé. Žalobce výslovně uvedl do protokolu o podání vysvětlení ze dne 11.9.2015, že do Iráku se vrátit může a nic mu tam nehrozí. Zdůraznil, že se tam však vracet nechce, protože tam není práce a nemá se tam jak uživit. Žalobce pak ani v průběhu svého zajištění vůči žalovanému nesměřoval žádné vyjádření, ze kterého by vyplývalo, že se domnívá, že došlo ke změně situace a v jeho zemi původu mu začalo hrozit nějaké nebezpečí. Obecné poukazy na špatnou bezpečnostní situaci v Iráku žalobce vtělil až do samotné žaloby proti rozhodnutí o prodloužení zajištění. Tuto argumentaci žalobce soud přijmout nemůže, neboť v takovém případě by zajištění za účelem vyhoštění nebylo možné nejen vůči žádnému obyvateli Iráku, ale i dalších zemí, kde je úroveň bezpečnosti nižší než v České republice. Poukazy žalobce na možnou hrozbu mučení byly ze strany žalobce zcela obecné a bez jakýchkoliv argumentů, které by svědčily o tom, že by taková hrozba z nějakého

důvodu mohla hrozit právě žalobci. Dle názoru soudu v žalobě uvedené skutečnosti ani potencionálně netvoří překážky správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o prodloužení zajištění známy nebo před rozhodnutím o prodloužení zajištění cizince vyšly najevo. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V tomto případě tedy musel správní orgán vycházet z tvrzení samotného žalobce, že mu v Iráku nic nehrozí a odešel čistě z ekonomických důvodů. Je možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalovaného nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabýval a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění, a tedy správní vyhoštění je reálně proveditelné. V tomto směru soud opět akcentuje, že zásadní význam v dané věci má existence závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ze dne 11.9.2015, ev. č. ZS27546, ve kterém tento orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že v případě žalobce neexistují překážky pro jeho vycestování do země původu. Po přezkoumání obsahu správního spisu se závěrem správního orgánu, že ve vztahu k žalobci neexistují konkrétní skutečnosti, které by znemožňovaly realizaci jeho správního vyhoštění, ztotožnil i soud. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný se zabýval situací žalobce ve vztahu k možnosti realizace vyhoštění v dostatečném rozsahu, když konstatoval, že považuje vyhoštění, k jehož realizaci zajištění slouží, za možné a že okolnosti, které žalobce uvádí, vyhoštění nevylučují.

Pro úplnost soud poukazuje na skutečnost, že z obsahu správního spisu, zejména již výše zmíněných úředních záznamů ze dne 23.9.2015, 8.10.2015 a 27.10.2015, jednoznačně vyplývá, že žalovaný existenci důvodů pro trvání zajištění v průběhu trvání zajištění průběžně zkoumal a ověřoval.

K obecné námitce žalobce, že v jeho případě došlo k porušení základních zásad správního řízení, soud uvádí, že takové porušení neshledal. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem týkajících se neoprávněného pobytu žalobce nejen na území České republiky, které se náležitě promítly do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je patrné, že žalovaný konkrétně hodnotil situaci žalobce a dospěl k závěru o nutnosti žalobce zajistit, jemuž soud nemá co vytknout.

Pro úplnost soud podotýká, že argumentaci statistikou týkající se osob, kterým bylo uloženo správní vyhoštění a osob, jejichž správní vyhoštění bylo realizováno, považuje za nepříhodnou, neboť nic nevypovídá o důvodech a příčinách, pro které nedošlo k realizaci vyhoštění. Rovněž uvedená statistika nikterak nedokládá, že by ve vztahu konkrétně k žalobci existovala nějaká objektivní skutečnost, která by již v době zahájení řízení o správním vyhoštění vylučovala možnost realizace případně uloženého správního vyhoštění.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. listopadu 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová